

Nem veszlek észre

Írta: Házi Veronika

2022

Szombathely

A Mézeskalács utca kis kertjében a tölgyfák árnyéka hosszúra nyúlt a frissen vágott pázsiton. Egy-egy árny az udvarban lévő fehér nádtetős házikó sarkát cirógatta. Szinte már életre keltek a sötét alakzatok. Mozogtak, lengedeztek a szélben, egyre közelebb kúsztak a kunyhó ajtajához. Mintha csak be akartak volna menni kicsit felmelegedni. Lehet, hogy kopogtak is - mert illedelmes árnyékok voltak -, de ezt nem hallotta senki. Az udvar kongott az ürességtől. Néha, egyszer-egyszer zöldikék, verebek éneke hangzott fel, aztán elhalkult. Így ment ez minden este. Egy hűvös őszi reggelen valamiféle veszekedés hallatszott a régi házból. Vajon kik civakodhatnak? Talán gyerekek? Két testvér? Esetleg morcos felnőttek? Vagy egy goromba házaspár? Nem... Egyik sem. Ebben a viskóban nem laknak gyermekek. Házaspárt se igen látni. Itt egy kedves idős hölgy él. Haja akár a szikrázó hó, alatta két szép zöld szempár. Szája szélén kis gödröcskék helyezkednek el, arcáról az őszinte boldogság olvasható le. Testéből csak úgy árad a melegség, a szeretet. Ő Matilda néni. Mindene a kismacskái. Összesen 6 cicája van. Két koromfekete, egy sziámi, az ő neve Vadvirág, egy aranyos teknőcmintás és van egy ikerpárja is.

Na de mivel ez a történet nem a cicákról fog szólni, térjünk vissza a civakodásra. Tehát nem gyerekek, nem felnőttek és nem is a kisállatok civódnak. Akkor mégis kicsodák? Hát a bútorok és a háztartási eszközök! A kanapé így szól:

- Engem biztosan jobban szeret Mati néni, mert sokkal kényelmesebb vagyok, mint te, hintaszék!

- Viszont mikor bennem ül, sokkal jobban tud gondolkozni és olvasni. Még Vadvirágot is bennem szokta simogatni! - vágta rá a hintaszék.

- Fejezzétek be! Úgy is mind tudjuk, hogy én vagyok a kedvence. Hiszen ha én nem lennék, nem is tudna életben maradni - vágott fel a hűtőszekrény.

Ebben a pillanatban nyílt a nappali ajtaja és az idős hölgy lépett be rajta. A szobában síri csönd lett. Mindenki várta, hogy kit fog az asszony leghamarabb használni. Végül a kanapéra esett a választása. Leült, levette ezüstkeretes szemüvegét, majd magához vette a távirányítót. Bekapcsolta a televíziót és erősen koncentrálni kezdett kapcsolgatni a csatornák között.

- Háhá! Látjátok? Megmondtam! - rikkantott fel nagy vidáman a kanapé.

- Jaj, ugyan már! Attól, hogy éppen téged használ semmi sem bizonyítja, hogy pont te vagy a kedvence - szólt közbe a porszívó.

- Te csak ne beszélj! - háborodott fel a szőnyeg. - Veled csak a port meg a szöszöket takarítja fel. Nem is vagy igazán hasznos!

- Elég legyen ebből, befejezni!!! - ordított a bevásárlótáska. - Három napja hallgatom már ezt, és nem bírom tovább! Nem tudátok csak öt percig csendben maradni?!

- Igaza van... - mondta halkán a csillár. - Tényleg nem kellene veszekednünk. Mégis kit érdekel, hogy ki kinek a kedvence? Nem mindegy? Egyébként szerintem Matilda néni mindnyájunkat ugyanúgy kedveli.

- Bölcs szavak egy bölcs tárgytól - diskurált a fotel.

Néhány nap elteltével eljött Matilda néni barátja, Gyula úr. Kimentek a konyhába és Matilda néni készített két csésze kávé. Ehhez elővett a szekrényből két kávéscsészét. Mikor a másikat is letette volna a pultra, véletlenül túlságosan a szélére helyezte és lepottyant a földre.

- Aúúú! - jajdult fel a kis csésze. - Letörted a fülem, te oktondi! - siránkozott.

- Ohh! Mily' szörnyű tragédia! - sóhajtott a kedves hölgy. - Ezt a csészét még a dédmamámtól kaptam. Sebaj. Van még kettő a padláson. Nem a világvége! - derült fel az arca. Megfogta a csésze maradványait, majd elkezdett velük sétálni.

- Mmm... Mi történik? Jaj, ne! Ez a nagy fekete doboz, amit minden kedden elvisz a koszos bácsi! Nem akarok oda kerülni! Segítség! Szabadítsatok ki! - Kiáltozott a törött kávéscsésze, azonban senki sem hallotta. Nemsokára nyílt a teteje, és egyre közelebb került a csorba csésze a szemetes belseje felé. Egy hirtelen, rövid zuhanással a pohárka a sötét lyuk alján landolt, majd egy hangos csattanással becsukódott a hulladéktároló fedele.

- Ennyi volt? Használhatatlan vagyok egy letört fül miatt?! - búslakodott a repedt csésze.

- Sajnos nekünk ez a sorsunk - hallatszott egy mély hang a háttérből.

- Te jó ég! Megijesztettél! SÓTARTÓ?! Te mióta vagy itt? Már több hónapja eltűntél!

- Igen, de minden héten, mikor elviszik a szemetet, és beleborítják a hulladékot abba a nagy autóba, olyan erősen kapaszkodok, ahogy csak bírok. Így sosem tudtak elvinni - magyarázta.

- Így már értem. Úgy tűnik ki kell találnunk majd valamit, hogy kijussunk innen.

Eközben a házikóban nagy pakolászás zajlott. Előkerült Matilda néni ócska bőröndje is. Úgy pakolta a dolgokat, akár egy mezei nyúl. Mikor kész lett, megkönnyebbülve szólt gyermekkori barátjához:

- Nos, Gyula. Minden megvan. Úgy örülök, hogy sikerült megszervezned ezt a három napos utat Marseille-be - sóhajtott.

Másnap reggel így szólt kiscicáihoz:

- Én most elmegyek, de csupán csak három napra. Legyetek jók, és ha lehet, mellőzzétek a rosszalkodást! Sziasztok drágáim! - köszönt el tőlük Mati néni.

Persze a cicák mit sem törődve a hölgy kérésével, már ugrottak is fel a függönyre. Az egyik a szőnyeget bontotta, a másik a lepedőből kibomló cérnaszálat kergette, a harmadik felmászott a fotelre és úgy feltépte a kárpitot, mintha soha ott sem lett volna. Közben olyan hangot adott ki, mintha egy régi kerékpáron átment volna egy úthenger. A negyedik már annyira megőrült, hogy azt hitte, ő egy madár, ezért újra és újra nagy lelkesedéssel próbált kirepülni az ablakon, ami be volt zárva. Szegény bútorok, épphogy nem örültek bele.

- Ááá! Szedjétek le rólam ezt a koszos macskát! - emelte fel a hangját a függöny.

- A hegyem! KITÖRT! - zokogott a zöld ceruza.

- Jól van, azért nem kell túl reagálni egy kitört hegyet! - szólt közbe teljesen nyugodt hangon a könyvespolc.

Így ment ez minden álló nap, amíg a harmadik nap be nem toppant az ajtón Matilda néni. Amikor a kedves asszony belépett a szobába, csak ámult és bámult. Mindenhol tollpihék és zoknik szálltak. Az első megilletődés után már ment is a seprűért meg a porszívóért, hogy rendbe tegye a házikóját.

- Na. Minden csillog és villog... Kivéve ezt a szegény kis fotelt. Téged nem igazán lehet már helyre tenni... - bánkódott. - Megvan! Úgy is épp ma van a lombtalanítás, kiviszem, hátha valakinek megtetszik és elviszi! - mondta magában. Megfogta az alacsony fotelt, majd kivitte az utcára. Letette és mint aki jól végezte dolgát, sarkon fordult és kis lépteivel, begyalogolt a rézvilincses faajtón.

- De hideg van idekint! Brr! - dadogott az ülőhely. - Hiszen nem is az én hibám volt, hogy azok a macskák leszakították a huzatomat! Úgy tűnik, ennyi volt... Mostantól itt fogok lakni... - szomorkodott.

Egyszer csak egy fiatal legény mendegélt arra. Nézegette a lombtalanított holmikat, majd egy hirtelen mozdulattal felkapta a fotelt, és egy méretes furgonba tette. A motor beindult, a jármű elindult.

Alig négy perc elteltével lassult az autó, majd megállt. A fiú kivette a kamionból a tárgyat, majd egy műhelybe vitte. Ott letette egy nagy kerek asztalra, s így szólt:

- Gyere kis fotel, gyorsan megjavítalak Téged! - mondta kedvesen.

Az ifjú elővett temérdek szerszámot, majd szorgosan elkezdett munkálkodni. Néhány eszközbe bele volt vésve, hogy P. Antal, mivel így hívták a fiúcskát. Úgy tűnik, kárpitosnak tanult Antal. Egy szép, új aranymintás anyaggal fedte le a tönkrement fotelt. Mire kész lett, már egészen besötétedett. Viszont megérte. Fel sem lehetett ismerni, hogy ez ugyanaz a fotel. Akár még múzeumba is tehetnék, olyan ragyogó lett.

- Na, de én most mit kezdjek veled? - morfondírozott Antal. - Szívesen megtartanálak, de az én házámban sajnos már nincs hely egy ekkora bútornak - lógatta az orrát a tinédzser. - Kitaláltam! Elviszlek magammal holnap a vásárba és eladlak! Így mindenki jól jár! - mosolyodott el.

Másnap a piacon rengeteg ember gyűlt össze. Felnőttek és gyerekek egyaránt. A felújított párnásszék így szólt:

- Tulajdonképpen jól jártam, hogy kidobtak az utcára. Így háromszor olyan gyönyörű lettem, mint azelőtt - gyönyörködött magában.

Ebben a pillanatban egy ismerős arcot vett észre, aki mintha felé sétálna. Felismerte az apró lépteket, a világító zöld szemeket, a hatalmas ősz hajkoronát és a mosolygós arcot.

- MATI NÉNI! - kiáltott nagy vidáman. Csak úgy repesett az örömtől.

A hölgy mosolyogva érkezett a pulthoz:

- Szép napot jó uram! Mennyiért adja ezt a csodaszép karosszéket?

- 4000 forintért - válaszolt barátságosan a fiatalember.

- Megveszem! Igazán kényelmesnek tűnik. Jó lesz benne cicát simogatni.

- Igazán kényelmes, nekem elhiheti - kuncogott Antal. - Akkor eladva a kedves idős hölgynek. Már adom is! - nyújtotta át a fotelt az anyónak.

- Nagyon szépen köszönöm! A viszont látásra! - köszönt el az úrfitól mit sem sejtve a kedves asszony.

- Ez szuper! Visszakerülök a régi családomhoz! - nevetgélt vidáman a karosszék.

Mentek, mentek, mendegéltek, míg elértek a kis nádtetős kunyhó ajtajához. Bementek, Matilda néni betette az új ülőhelyet a nappaliba és már helyet is foglalt benne. Elővette könyvét, majd azt kezdte olvasgatni.

- Látjátok? Visszatértem! - mondta nagy büszkén a csillogó karosszék.

Ettől a naptól kezdve minden ment tovább, azt az aprócska részletet leszámítva, hogy ebből az egészből Matilda néni semmit sem sejtett.

A nap már lassan nyugovóra tért. A Mézeskalács utca kertjében tölgyfák árnyéka hosszúra nyúlt a sűrű pázsiton. Egy-egy árny az udvarban lévő fehér nádtetős házikó sarkát cirógatta. A házban csend volt. Mindenki békésen aludt, még az új huzatos karosszék is. És hogy mi okból került vissza ugyanebbe a házikóba ez a fotel? Azért, mert semmi sem romlik el annyira, hogy ne lehessen megjavítani.